

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság

1.Bf.276/2021/18.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. év május hó 17. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali vesztegetés büntette miatt Terhelt1 vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2021. év május hó 18. napján kihirdetett 20.B.8/2020/63. számú ítéletét megváltoztatja.

A pénzbüntetés kiszabására, egyben a részletfizetés engedélyezésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

A vádlott helyesen 288.031,- (kettőszáznyolcvanezer-harmincegy) forint bűnügyi költséget köteles az államnak megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2021. május 18. napján kihirdetett 20.B.8/2020/63. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 293. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő hivatali vesztegetés büntetében. Ezért őt visszaesőként 2 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 3 év közügyektől eltiltásra és 360 napi tétel, napi tételenként 1.000,- forint, összesen 360.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett arról, hogy a vádlott a szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható. A pénzbüntetés megfizetésére 20 havi részletfizetést engedélyezett azzal, hogy egy havi részlet összege 18.000,- forint. A pénzbüntetés meg nem

fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

[2] A tárgyaláson jelen lévő ügyész a jogorvoslati nyilatkozat megtételére három munkanap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül az ítéletet tudomásul vette, fellebbezést nem terjesztett elő. A vádlott és védője az ítélet kihirdetését követően megalapozatlanság miatt, felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A vádlott írásban is megindokolta fellebbezését. Ebben a törvényszék által megállapított tényállás kapcsán az ítélet 9. bekezdésében írtakra azt nyilatkozta, hogy tanú2 bv. őrmester beszélt a volt élettársával, aki nem kívánt kapcsolattartója lenni. tanú1 bv. őrmesterrel kapcsolatosan továbbra is állította, hogy nem ajánlott fel neki pénzt azért, hogy a volt élettársát, tanú7et kapcsolattartóként rögzítse, valamint, hogy illegális telefont biztosítson számára. Hivatkozott arra, hogy a zárkában „papucsozás” folyt, amikor tanú1 benyitott, és azért hívta ki őt a zárkából, hogy ne bántsák tovább. A körletfelügyelő állítása szerint felajánlotta, hogy másik zárkába költözteti, de ezt ő visszautasította. Hivatkozott arra is, hogy már csak azért sem ajánlhatott fel 500.000,- forintot tanú1 részére, mert ekkora összeggel sem ő, sem a családja nem rendelkezett. Ekörben utalt arra, hogy mekkora összeggel fogadták be a büntetés-végrehajtási intézetbe, illetve hogy mekkora volt a számlaegyenlege 2019. november 22-én. Hivatkozott arra is, hogy tanú1-nek, mint körletfelügyelőnek – szemben tanú2 bv. őrmesterrel, mint reintegrációs tiszttel - nem is lett volna jogosultsága őt másik zárkába áthelyezni. Érvelt azzal is, hogy a bezártság a fogvatartottaknál azt eredményezi, hogy egymás felé megnyílnak, így amennyiben vesztegetési szándéka lett volna, arról beszélt volna a fogvatartott társainak, így az kiderült volna.

[4] Az ítélet 30. bekezdésével kapcsolatosan utalt arra, hogy tanú1 tanúvallomásai két lényeges részlet kérdésében eltérőek voltak. Az eltérés okát azonban nem tárta fel a bíróság. Vitatta, hogy tanú1 azért vette volna elő tőle a kapcsolattartási nyilatkozatot, hogy azt a FANY rendszerben rögzítse. Kifogásolta, hogy a bíróság tanú2 tanúvallomását követően elmulasztotta irányába az észrevételek megtételére vonatkozó felhívást, tehát észrevételt nem tudott tenni. Hozzátette, hogy tanú1 hivatali tevékenysége nem foglalta magába, nem tette lehetővé tanú7 vonatkozásában a hozzátartozói minőség FANY rendszerben történő rögzítését, nem volt ilyen jogosítványa. Így még amennyiben meg is tette volna az 500.000,- forintos ajánlatát, a bíróság nem derítette fel, hogy tanú az „ellenértékét” mennyiben tudta volna realizálni. Sételmezte továbbá, hogy a bizonyítási indítványa ellenére szinte valamennyi zárvatársa meghallgatása elmaradt. Összességében elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, másodlagosan a felmentését indítványozta.

[5] A vádlott védője is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben kifogásolta, hogy a bíróság úgy foglalt állást, hogy a „papucsozás” tényét a vádlott zárvatársai nem támasztották alá. Hivatkozott arra is, hogy a vádlott saját anyagi helyzetére tett állítása a büntetés-végrehajtási intézet tájékoztatása alapján nem cáfolható. Utalt az egyébként felolvasással a bizonyítási eljárás részévé tett tanúvallomásokra is. Sételmezte, hogy a

törvényszék annak ellenére fogadta el tanúl tanú vádlottat terhelő vallomását, hogy két kérdésben is következetlen volt. A jelentésben ugyanis azt írta, hogy a vádlott a kapcsolattartási problémája miatt akart beszélni vele, a tárgyaláson ezzel szemben már a bántalmazásáról beszélt. Ennek ellenére a törvényszék a tanút nem tekintette szavahihetetlennek. Ezen túlmenően hivatkozott arra is, hogy a tanúk vallomása és a szakértői vélemény megállapításai alapján a vádlott egy bizonytalan, aggódó személyiség, akit a büntetés-végrehajtási intézetben kihasználtak, emiatt pedig szorongóvá vált, antiszociális személyiségzavara áll fenn, felelőtlen, meggondolatlan magatartás, beilleszkedési zavar jellemzi. Így álláspontja szerint a vádlott talán rosszul fogalmazott, amit tanúl félreértett. Mindezek alapján nem bizonyítható kétséget kizáróan, hogy a vádlott elkövette a terhére rótt bűncselekményt, ezért felmentését kérte. Másodlagosan a büntetés enyhítését indítványozta az enyhítő körülmények túlsúlyára tekintettel.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.562/2021/5. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Kifejtette, hogy a törvényszék az indokolása során a vádlott védekezésében foglaltakat logikailag elemezte és rámutatott arra, hogy az abban foglaltak – értékelve a tanúk vallomását, valamint az egyéb okirati és tárgyi bizonyítékokat – miért elfogadhatatlanok, és azzal szemben miért elsősorban tanúl bv. őrmester vallomására alapította a tényállást. Érvelése szerint ennek során helytállóan mutatott rá arra, hogy a vádlott az anyagi előny juttatását azért ígérte, hogy az eljáró hivatalos személy a hivatali kötelezettségét megszegve járjon el. Ennek alapján pedig okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette annak cselekményét is.

[7] A védő a fellebbviteli nyilvános ülésen – melyen a vádlott szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, de ez a fellebbviteli nyilvános ülés megtartásának akadályát nem volt – elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan a vádlott felmentését indítványozta. Hivatkozott arra, hogy azzal, hogy a vádlott esetlegesen meg is kérte tanúl-et arra, hogy a kapcsolattartók közé vezesse fel az élettársát, alkalmatlan „tárgyon” követte el a bűncselekményt, hiszen tanúl bv. őrmesternek nem volt jogosultsága arra, hogy a nyilvántartásba bejegyzéseket eszközöljön. Másrészt azonban arra is hivatkozott, hogy a terhelt nem is kérhette, hogy tanúl bevigyen számára egy mobiltelefont, mert a szigorú beléptetési ellenőrzéskor az kiderült volna, tehát fizikailag sem tudta volna ezt kivitelezni. Utalt továbbá a vádlott gyenge büntőtűrő képességére is. Továbbra is kifogásolta, hogy a zárkatársak meghallgatása elmaradt, illetve hogy a vádlott nem élhetett tanú2 bv. őrmester tanúvallomását követően az észrevételezési jogával. Ez utóbbi két kifogás egyebekben álláspontja szerint az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező okként értékelhető.

[8] A vádlott, valamint a védő által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. A védelmi fellebbezések tartalmára figyelemmel a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű.

[9] A vádlottnak és védőjének az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezése nem alapos.

[10] A fellebbviteli bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta, nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely megalapozná az ítélet hatályon kívül helyezését. Törvényesen járt el, amikor az ügyben előkészítő ülést tűzött ki. Eljárása során betartotta a Be. LXXVI. és LXXVII. fejezetében rögzített perrendi szabályokat. Helyesen járt el, amikor tekintettel arra, hogy a 2020. március 4. napján tartott előkészítő ülésen a teljes körűen foganatosított törvényes figyelmeztetést követően a vádlott nem ismerte el a bűnösségét, és a tárgyaláshoz való jogáról nem mondott le, a vádról egységesen, tárgyaláson határozott, melyet – mivel a megtartásának törvényi akadálya nem volt – a Be. 505. § (4) bekezdése alapján nyomban megtartott.

[11] A törvényszék a vádlott és tanú2 bv. őrmester, tanú1 bv. őrmester, tanú6 és tanú8 Attila (volt fogvatartott) tanúk kihallgatását megelőzően törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott és az okirati bizonyítékokat is megfelelő formában tette a bizonyítás anyagává. A vádlott hivatkozására tekintettel rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy a tanú4 tanú kihallgatására irányuló bizonyítási indítvány elutasítása nem eljárási szabálysértés, ráadásul ennek indokát a törvényszék az ügydöntő határozatának 9. oldalán indokát adta, amivel az ítéltábla maradéktalanul egyetértett. A vádlotti fellebbezésben írtakra tekintettel rögzíti a másodfokú bíróság azt is, hogy a törvényszék a 2020. március 4. napján megtartott előkészítő ülésen a törvénynek mindenben megfelelő kioktatásban részesítette a vádlottat. A kioktatás kiterjedt a kérdezési- észrevételezési jogára is. Ebből következően nem megalapozott azon vádlotti hivatkozás, miszerint a törvényszék az tanú2 bv. őrmester tanúkénti kihallgatását követően e jogában korlátozta volna, a vádlottnak lehetősége volt észrevételeket tenni, a jegyzőkönyv tanúsága szerint azonban a vádlott nem élt ezzel a jogával. Ezzel kapcsolatos kifogást egyebekben a vádlott sem a tanú kihallgatását követően, sem az elsőfokú eljárás további, az ítélet meghozatalát megelőző részében nem terjesztett elő a vádlott.

[12] Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a releváns bizonyítékokat – különösen tanú1 bv. őrmester tanúvallomását körültekintően vizsgálta meg. Kellő és meggyőző indokát adta annak, hogy a tanút a vallomásában lévő és a védelem által hivatkozott két ellentmondás ellenére is miért tartotta szavahihetőnek. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a tanú a vallomása megételét és a nyomozás során tett vallomásáról készült jegyzőkönyv felolvasását követően a nyomozás során tett vallomását egyértelműen és határozottan fenntartotta. A törvényszék elfogadta bizonyítékként tanú2 bv. őrmester tanúvallomását is, mert azt minden más releváns bizonyíték is alátámasztott. A törvényszék továbbá igazságügyi elmeorvos- és pszichológus szakértőt rendelt ki a vádlott vonatkozásában és megtekintette a büntetés-végrehajtási intézet folyosóján elhelyezett kamerák felvételeit.

[13] Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a nyomozás során tanúként kihallgatott fogvatartottak vallomásáról készült jegyzőkönyveket – miután a tanúk két kivétellel (tanú6 és tanú8) elérhetetlenné váltak – felolvasással tette a bizonyítási eljárás részévé. A törvényszék a

bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is a szükséges mértékben eleget tett.

[14] Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék a vádlotti védekezés ellenőrzésére és a tényállás tisztázása érdekében lefolytatott bizonyítási eljárást követően nem tévedett, amikor a vádlott védekezésével szemben a tényállást elsősorban tanú1 bv. őrmester és tanú2 bv. őrmester tanúk vallomására alapította. Ennek kellő indokát adta, mint ahogyan arra is kitért, hogy ezeket a vallomásokat milyen egyéb bizonyítékok – kamerafelvétel, okirati bizonyítékok - támasztják alá, illetőleg a tanú1 bv. őrmester vallomásával kapcsolatban feltárt ellentmondások miért nem befolyásolják érdemben a vallomás felhasználhatóságát a vizsgált bűncselekménnyel kapcsolatban.

[15] Az elsőfokú bíróság az ítélete [12] bekezdésétől a [34] bekezdéséig ismertette és értékelte az általa megismert bizonyítékokat. Nem tévedett, amikor ítélete [9] bekezdésétől a [11] bekezdéséig – mérlegeléssel – terhelő történeti tényállást állapított meg.

[16] A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt hiányosságoktól, ezért azt a felülbírlata alapjául elfogadta.

[17] A vádlottnak és védőjének felmentés érdekében bejelentett fellebbezése nem alapos.

[18] A Be. 591.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

[19] A védő, illetve a vádlott a fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, bizonyítási indítványt sem terjesztett elő, a vádlottnak és a védőnek a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül a vádlott felmentésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

[20] Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, az ő feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa.

[21] Az ítéltábla álláspontja szerint e kötelezettségének a törvényszék hiánytalanul eleget tett: magyarázatot adott arra, hogy miért nem a vádlott védekezését fogadta el. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét a szükséges mértékben teljesítette, a bizonyítékok értékelése során a logika szabályait megtartotta, tényből tényre logikai hiba nélkül vont le helyes következtetést.

[22] Az irányadó tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a terhére rótt cselekményt is törvényesen minősítette.

[23] A védő által a nyilvános ülésen előterjesztett azon hivatkozásra, miszerint a vádlott nem követhette el a bűncselekményt, hiszen sem neki, sem a családjának nem állt rendelkezésére az állítólagosan felkínált 500.000,- forint, az ítéltábla rámutat arra, hogy a vádlott terhére rótt, a Btk. 293. § (1) bekezdésébe ütköző hivatali vesztegetés büntetett az követi el, aki hivatalos személyt a működésével kapcsolatban neki vagy rá tekintettel másnak adott vagy ígért jogtalan előnnyel befolyásolni törekszik. A (2) bekezdés szerint súlyosabban büntetendő a cselekmény, ha a vesztegető a jogtalan előnyt azért adja, vagy ígéri, hogy a hivatalos személy a hivatali köteletségét megszegje, a hatáskörét túllépje, vagy a hivatali helyzetével egyébként visszaéljen. Ebből következően a vádlott terhére rótt bűncselekmény megvalósult volna abban az esetben is, ha tanúl bv. őrmesternek hivatalosan nem lett volna hatásköre a kapcsolattartók nyilvántartásába bejegyzést eszközölni, hanem ahhoz hatáskörét túl kellett volna lépnie. Egyebekben tanúl bv. őrmester munkaköri leírása, a hatáskörének vizsgálata nem képezte a bizonyítási eljárás tárgyát. Másrészt pedig a bűncselekmény jogtalan előny ígéréstével történő elkövetésének megállapításához nem szükséges, hogy a vádlottnak, vagy a hozzátartozóinak valóban rendelkezésére álljon a vádlott által ígért összeg.

[24] A vádlott védőjének az enyhítésre irányuló fellebbezése részben alapos.

[25] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő körülményeket és helytállóan utalt a súlyosító körülményekre is. Nem tévedett a Budapest Környéki Törvényszék, amikor a vádlott javára értékelte a személyiségzavarát és kisebb mértékben az időmúlást. A vádlott terhére kellett ugyanakkor értékelni a büntetett előéletét, valamint a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottságát is, ugyanis köztudomású tény, hogy a büntetés-végrehajtási intézetekbe – legyenek bármilyen szigorúak is a beléptetési szabályok és egyéb biztonsági intézkedések - sajnálatos módon gyakran kerülnek be törvénysértő módon tiltott eszközök, mint például mobiltelefon.

[26] Mindezen bűnösségi körülményekre és arra figyelemmel, hogy jelen esetben a vádlottal szemben 1-5 évig terjedő tartamú szabadságvesztés szabható ki, vagyis a büntetés kiszabása során irányadó középérték a Btk. 80. § (2) bekezdése alapján 3 év. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a Btk. 79. §-ban rögzített büntetési célok eléréséhez a fokozatosság elvét is, de még inkább a vádlott személyiségzavarát is szem előtt tartva, a középérték alatti, 2 éves tartamban meghatározott szabadságvesztés büntetés, valamint az ehhez igazodó

mértékű 3 év közügyektől eltiltás nem eltúlzott, az szükséges ahhoz, hogy mind a vádlottat, mind pedig másokat visszatartson bűncselekmények elkövetésétől. A fokozatosság elve kapcsán utal arra az ítéltábla, hogy a vádlottal szemben a Bíróság2 Járásbíróság a Bíróság3 Törvényszék ügyszám5 számú határozata folytán 2018. június 28. napján jogerőre emelkedett ügyszám4 számú ítéletével 1 év 6 hónap börtönbüntetést szabott ki, emellett 2 év közügyektől eltiltást alkalmazott. A jelen büntetőeljárás tárgyát képező cselekmény elkövetése pedig arra engedett következtetni, hogy a vádlottat ez a tartamú büntetés nem akadályozta meg abban, hogy 2018. november 13. napján elkövesse a jelen eljárásban terhére rótt bűncselekményt, a korábban kiszabott büntetés tehát nem érte el a célját. Ezért ennél magasabb tartamú büntetés és mellékbüntetés kiszabása volt indokolt.

[27] A másodfokú bíróság ezen túlmenően rámutat arra, hogy a Btk. 33. § (3) bekezdése valóban lehetőséget biztosít arra, hogy a bíróság a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontjában írt szabadságvesztés büntetés mellett a Btk. 33. § (1) bekezdés d) pontja szerinti pénzbüntetést is kiszabjon. A Btk. 50-51. §-a alapján kiszabott pénzbüntetést (és az ehhez kapcsolódóan engedélyezett részletfizetést) azonban a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság mellőzte.

[28] A Btk. 50. § (1) bekezdése alapján a pénzbüntetést úgy kell kiszabni, hogy – figyelemmel a bűncselekmény tárgyi súlyára – meg kell állapítani a pénzbüntetés napi tételeinek számát, és – az elkövető vagyoni, jövedelmi, személyi viszonyaihoz és életviteléhez mérten – az egy napi tételnek megfelelő összeget. A pénzbüntetés kiszabásakor tehát tekintettel kell lenni a vádlott életvitelére, általános életszínvonalára, vagyis arra, hogy az elvont összeg milyen módon és milyen mértékben érintheti a mindennapi anyagi helyzetét.

[29] A BH 2012.5.112. számú jogesetben is kifejezésre juttatott ítélkezési gyakorlat szerint a jövedelem akkor tekinthető megfelelőnek, ha az elkövető a büntetést a saját, valamint eltartottjai létfenntartásának veszélyeztetése nélkül – akár részletekben is képes megfizetni.

[30] A 2020. március 4. napján tartott előkészítő ülésen tett nyilatkozata alapján (9. sorszám alatti jegyzőkönyv 3. oldal) a vádlott büntetés-végrehajtási intézetbe kerülése előtt édesanyja révén kb. 29.000,- Ft ápolási segélyben részesült, emellett alkalmi munkákból kb. 100-120.000,- forint jövedelme származott. Egy kiskorú gyermekéről a vádlott édesanyja gondoskodik. A vádlott vagyontalan.

[31] Mindezen körülményekből az ítéltábla álláspontja szerint alappal lehet arra következtetni, hogy a kiskorú gyermek eltartásához a vádlott is hozzájárul, a vádlott édesanyjának esetleges jövedelmére vonatkozó adat pedig nem áll rendelkezésre, ebből következően a pénzbüntetés a rendelkezésre álló adatok alapján a vagyontalan vádlott, illetve hozzátartozói létfenntartását veszélyeztetné. Ezért a pénzbüntetés kiszabásának törvényi feltétele a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem áll fenn, ezért az ítéltábla e büntetés kiszabását és a vonatkozásában engedélyezett részletfizetést mellőzte.

[32] Az ítéltábla ezen túlmenően a nyomozati iratok között elfekvő költségjegyzék alapján pontosította az eljárás során felmerült bűnügyi költség összegét.

[33] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az ítélet egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

Budapest, 2022. év május hó 17. napján

Dr. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette s.k.

előadó bíró

Dr. Patassy Bence s.k.

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 20.B.8/2020/63. számú ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős.

Budapest, 2022. év május hó 17. napján

Dr. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke